

RAHİP PAİSİOS

AYNARÖZ (a)

MUCİZELER – GİRİŞ – BİYOGRAFİ

Aynaroz'da, hayatının çoğunu münzevi bir hayat sürerek geçirdi. Allah'ın ta kendisi, ona birçok yetenek vermişti. Tedavi istidadına sahipti (çeşitli hastalıklardan birçok kişiyi tedavi etmişti, kanserden, doğuştan felçli vb.). Cinlere karşı istidadı vardı (yaşarken dahi, birçok kişiden cin çıkardı). Geleceği önceden görme istidadına da sahipti (birçok kişiye, istikbalde şahsî bazda başlarına gelecek olan olayları önceden söylemiştir. Bundan başka da, vatanımızın tarihinde, gelecekte olacak olan olayları da önceden bilmiştir). Basiret sahibiydi (her insanın kalbini, insanın kendisinden de daha derin ve daha iyi bilebiliyordu. Onun için de o kişiye, doğru biçimde nasihatle bulunabiliyor ve herkes de işitilmesi gerekeni ondan işitiyordu). Ruhî olayları ayırt etme istidadına sahipti (ruhî bir olayın, ilâhî mi yoksa insanı sürükleyip aldatmak isteyen şeytanî mi olduğunu tam olarak ayırt edebiliyordu). Basiret sahibiydi, her hâlükârda Allah'ın ne istediğini bilir ve bunu açığa çıkarmanın gerekip gerekmediğini biliyordu. Her defasında, hangisinin doğru ve iyi olduğunu biliyordu. Manevî olmayan konular için bile bu böyleydi. Örneğin, bir defasında, doktor olan üniversite hocasının biri, hastaneye alınması gereken bir makinenin iki tipinden hangisini alması gerektiğini düşünüyordu. Karar veremiyordu. Gidip ona sordu. Rahip ona cevap verdi. Bu tipi alalım, çünkü o, bu işi yapıyor, onu şu durumda kullanabilirsin, böyle çalışıyor ve o, şu ve bu durumlarda kullanılabilir. Yani, ilkokulu bitirmediği halde, ona sanki bir uzman bilim adamı ve de teknisyen gibi konuştu! Eğer bu ilâhî bir aydınlanma değilse daha nedir? Teolojik bir yeteneğe de sahipti. Meryem ana, melekler ve azizlerle olan birçok manevî tecrübeleriyle ve dahi Kutsal Ruh'un görme gücüyle, ki bu sadece bir defa değil de birçok defa olan bir şey, gerçekten teolog olmuş ve Allah'ın dinsel sırlarını derinden biliyordu. Bir defasında, bir üniversite ilâhiyat hocası, birçok insana hayranlıkla şu olayı anlatıyordu: Şu kadar yılda, üniversitede on tane teolojik konu-tereddüt toplamış ve ne kadar da çaba göstermişsem de, onların cevaplarını-çözümünü bulamamıştım. Bu zor ve çözümsüz soruların hepsini toplayıp Rahip Paisios'a sormağa

gittim. Yarım saat içinde, bütün konuları aydınlığa kavuşturmuştu-
çözmüştü!...

Eğer Rahip Paisios'un yeteneklerini ve gücünü saymağa kalkışacak olursak, bunun sonunu bulamayacağız. Bunun mübalağa olduğunu sanmayınız. Hayır, o bir gerçektir. Rahip Paisios'u bu kadar yetenekle süsleyip donatan ve ona şeref veren Allah'tır. Allah'ın armağanları da, Allah'ın kendisi de olduğu gibi, sonsuz ve sınırsızdırlar.

Rahip Paisios'un istidatlarından en çok benim ilgimi çeken şey de, ondaki sevgi ve onun sevgisi idi. Bir sevgi ki sınırı olmayan, tereddütsüz, tam bir fedakârlıkla. Bir sevgi ki ateş gibi, tatlı, sınırsız bir gücü olan ve ilâhî. Bir sevgi ki içinden dışarıya doğru fıskıran, ayırım gözetmeksizin, iyileri ve kötülerini aynı sıcaklıkla kucaklayan, arkadaşlarını ve düşmanlarını, tanıdıklarını ve tanımadık yabancıları da, lââyık olanları ve lââyık olmayanları, ortodoksları ve ortodoks olmayanları, insanları, hayvanları ve bitkileri, ama her şeyden önce de Allah'ı. Bu bir insanî sevgi değildi. Böyle bir sevgiyi, ancak Kutsal Ruh, bir insan kalbine yerleştirebilir. İnsanların «sevgileri» o kadar küçük ve çıkara dayalıdırlar ki, o kadar geçici ve deşikendirler ki, o kadar egoist ve baskıcıdırlar ki, çok kolay bir şekilde antipatiye dönüşebilirler, ki, onları Rahip Paisios'un sevgisiyle karşılaştırmak ayıp ve haksızlıktır.

Rahip Paisios'un bu istidadı ve bu sevgisi insanları onun yanında topluyordu. Günde yüzlerce insan onu hücrelerinde ziyarete gidiyordu. Bir bitmez tükenmez git gel oluyordu. Rahip, insanların acılarını, iç sıkıntılarını ve problemlerini topluyor ve geriye de çözüm, sevinç ve barış veriyordu. Ne zaman ve nerede lâzım olur ve gerekiyorsa, kendisi ve Allah da biliyordu, mucizevî bir şekilde, ilâhi bir kuvvetle müdahale ediyor ve çözümsüz olanları çözüme kavuşturuyordu.

Rahip Paisios ile ilgili akıl almaz hatıralarını isim belirterek ve yazılı olarak sunan yüzlerce insan mevcuttur. İlgili kitaplar basılmışlardır. Ancak, konuşmayanlar, Rahip Paisios'un ustalıkla saklamasını bildiği vakalar çok daha fazladır. Rahip Paisios Allah tarafından insanlara verilen bir armağandı.

Rahip Paisios'un ünü Yunanistan sınırlarını aşmıştı. Onu görmek ve ondan tavsiye almak için, dünyanın her yerinden, Avustralya'dan, A.B.D.'en, Kanada'dan, Almanya'dan, Rusya'dan, Romanya'dan, Fransa'dan ve Afrika'dan insanlar gelirlerdi. Onun ünü dünya çapındaydı. Bütün bunlar da, yaşadığı müddet içerisinde, herhangi bir radyo, bir gazete, bir televizyon, bir toplu iletişim aracı ve artık her neyse, onun adını kullanmamıştı. Bunlar, sadece, kilisede hizmet edenlerin kötü taraflarını meydana çıkarıyorlar. İyi şeyleri, şahane

olanları, Kutsal olanları, eğer onlara iftira atamazlarsa, işte o vakit de onları hiç sayarlar ve susma hapisanesine mahkûm ederler. Fakat, insanların yöntemleri varsa, Allah'ın da vardır. Bütün bu ünü, onun yardımları ve mucizeleri karşısında şaşkınlığa uğrayanlar tarafından, ağızdan ağza yayıldı. Rahip Paisios'u Allah'ın ta kendisi gün yüzüne çıkardı.

Onu gelip de görme imkânına sahip olmayan kadın ve yataktan kalkamaz durumda olan hastaları görmek için Aynaroz'dan dışarı çıktığında, onun hayır duasını almak için binlerce kişi ondan geçiyorlardı. Yolun kenarlarında park etmiş olan arabalar kilometreyi geçiyorlardı. Thessaloniki'nin Suroti köyündeki Agiu İoannu tu Theologu rahibe manastırına sürekli araba gelip gitmekte idiler. Binlerce insan ondan faydalanmışlardır.

Ona gönderilen mektuplar da binlercedirler. «... ya psikolojik problemler, ya kanser, ya dağılmış aile... Problemler, bu üçten biriydi... Bugün, insanları bu problemler rahatsız ediyorlar... Bunları yazıyorlar». Acı, Rahip Paisios'a, ya insanların kendileri tarafından, veya da mektuplar aracılığıyla kendisine doğru akıyordu. O da, onu özveriyle ve isteyerek yükleniyordu. Diğerinin acısını kendi acısı haline getiriyordu. Çünkü o diğerini, seviyordu. Diğerleri acı çekerlerken, onun katılmadan uzakta durmasını kendisi istemezdi. İmkân olduğunda, başkasını o acıdan kurtarmak için, diğerinin acısını kendisi yüklenirdi.

Rahip Paisios, diğerlerini tedavi ettiği halde, Allah'ın kendisini tedavi etmesi için dua etmezdi. Hastalıklara sabretmek istiyordu. Şakadan olarak, «İhtiyarlığımız için birkaç manevî akçe çıkaralım», diyordu. Askerlik döneminden beri soğuk algınlığına sahipti. Ayaklarının kesilmesini kıl payı kurtardı ve ayak tabanları da ağrıyordu. «Sanki çivi üstüne basıyormuşum gibidirler. Onun için de, ağırlığımı, bir ökçelere, bir parmaklara ve bir de yanlara veriyorum», güler yüzlü davranışıyla bana demişti. Ancak kilisedeki sandalyelere oturmayı düşünmezdi. Tüm gece süren ibadeti ayakça yapardı. Mücadele ruhunu gençlere de bu şekilde öğretiyordu.

Rahip Paisios'un birçok hastalığı vardı. Bunların hepsine, mücadele ruhuyla da yiğitçe karşı koyup sabreder, acıyı hiçe alır ve acıyla alay ederdi!!...

Zamanın birinde bel fıtığı olmuş, doktora gitmeyi reddedip karnına birtakım bezler bağlıyordu. Ben üzülüyorum ve onun doktora gitmesine yalvarıyordum. O vakit, hastalığı hakkında, onu öyle bir hafife alır bir yolla bana anlatmağa kalktı ki, ben de sonunda gülmeğe başladım.

Sonunda, ihtiyarlığında kansere yakalandı. Ben ve daha birçok başka kişiler, Rahip Paisios, diğer insanları hafifletmek için, o hastalığı

Allah'tan kendisinin istediğine inanıyoruz. Bana demişti: «Bir hastanın iyileşmesi için Allah'a dua ettiğin vakit, öyle bir tavırla dua etmen gerekir ki, Allah'a demen lâzım, “ondan hastalığı al ve onu bana ver”, veya da hiç olmazsa, “ona yardımcı olabilmek için, o hastalığın bir kısmını bana ver”. Güzel Allah, bizim zayıflığımızı görür, o hastayı iyileştirir ve bize de hiçbir şey vermez... fakat bazen de veriyor... bizim kaldırmayabileceğimizi gördüğünde... Ancak, duamızın işitilebilmesi için, böyle bir tavır takınmamız gerek...».

Bu şekil bir tavır fedakârlıktır. Rahip Paisios'ta da fazlasıyla mevcuttur. Onu ziyaret eden binlerce insanın hastalığını ve acısını sevinçle alıyordu. Onun hayatı, hemcinsi için kurban olmaktı.

Kendi hastalıkları hakkında konuşmuyordu. Bizi üzmemesi için onları saklıyor, veya da, eğer biz onları fark etmiş olup kendisi de onları saklayamazsa, o vakit de, sanki önemsiz bir şeymiş gibi gösteriyordu. Kanslerle de böyle yaptı. Ta ki kanlar ve bayılmalar başlayana kadar.

Onun hasta olduğunu hepimiz anlıyorduk. Doktora gitmesi için kendisine yalvarıyorduk, ancak o gitmiyordu. Eh, öğrenildiği zaman, doktorlar onu muayene etmelerine izin vermesi için, kendileri Aynaroz'a gelmeye başladılar. Bir defasında, Atina'dan, üniversite hocası olan bir patolog geldi, sadece ve sadece Rahip Paisios için. Doktoru, Rahip Paisios'un hücrelerine ben götürdüm. Sonuç olarak o dahi başaramadı. Birçok doktorlar geldiler, ancak sonuç alamadılar.

Sonunda da, tıbbî yardım kabul etmesi için, kilise büyüklerinden bazı kişiler ona baskı yapmaya başladılar. Söylendiğine göre, Patriğin kendisi dahi onun muayene edilmesi için doktora gitmesini istemiş.

Bir doktor, münevver bir kişi, Rahip Paisios'un hassasiyetini anlayan biri, kendisine, fakir bir çiftçiden daha fazla bir itina göstermeyeceğini söyledi. Benim düşüncem diyor ki, Rahip Paisios'un hassasiyeti, en fakir bir insana yapılan tedaviden daha fazlasını kendisine yapılmasını kabul etmeyecek. Bunu haksızlık olarak görüyordu. Bugünün insanları olarak, katı yürekliliğimize bir örnek olması açısından bir haksızlıktır. Biz ve bizimkiler, en iyi doktorlara ve en iyi hastanelere gideceğiz, ama zavallı fakirler, bir hastanenin katlanır toplanır yatağında bir koridora atılacaklar. Diğer daha fakir ülkelerde de bebekler ateş düşürücü ilâç olmamasından dolayı ölüyorlar. Haksızlık, günahkâr insanın sapık psikolojik dünyası, bugün dünyanın her yerinde mevcut... Fakat ilâhî adalet, işleri yerli yerine koyması için sabırla beklemektedir. Amin.

Sonunda, Rahip Paisios kanser ameliyatı oldu. Düşüncem diyor ki, kendi arzusu hilâfına olarak itaatten ötürü yapmıştır.

ÖĞÜTLER – TAVSİYELER

15. — Rahibim, bazı çiftler vardır ki, bunlar çocuk yapmak istedikleri halde, çocuk yapamıyorlar. Bu neden meydana geliyor?

— Öksüz birinin de rahata kavuşabilmesi için. Birileri, tam bir öksüz aldıklarında, sonra Allah kendilerine de bir evlât verdi!

16. Bir kişi işinden dönüp sinirli veya sıkıntılı ise, daha iyi, önce yirmi dakikalığına bir parka gitsin. Sonra da evine güler yüzle ve sakin bir durumda dönsün, ister gecikmiş olsun biraz.

2. Bir kişi nişanlısına kız kardeşi gibi bakması, ikisinin de çok dikkatli ve kendilerine hakim olmaları gerek. Allah'ın lütfu için mücadelelerini vermeleri ve sonunda da onurlu birer mücadeleci olarak evlenmeleri lâzımdır. Kilisenin nikâh taçları bunu sembolize ediyor. Böylece, Allah'ın lütfu kendilerine yardımcı olur.

Nişanlılık devresi kısa olmalı, uzun sürmemelidir.

3. — Rahibim, karı koca aralarında nasıl olmalılar?

— Sen evlen, sonra da konuşuruz.

— Şimdiden olmaz mı?

— a)... b)... ve aralarında iyi dırdırları olacaktır.

(Not: Yani herkes yükü üslenip diğerini rahatlatmaya çalışmalıdır. Satın alınanları o taşımalı ve diğerinin dinlenmesini sağlamalıdır. Diğerinin hatırını yapıp onu tatmin etmelidir. Diğerinin dinlenmesi sevinç olmalıdır).

4. — Rahibim, eskiden okuyorduk, aşk yapmanın güzel bir şey olduğunu. Ve ne kadar da çok aşk yaparsan o kadar iyidir. Bunu yapmayanların psikolojik problemleri olur. Bir kişi, ihtiyarlığında bir kere aşk yapabilmesi için, genç iken, günde 2-3 defa aşk yapması gerek.

— Bre evlâdım, bunlar da ne? Kim söylüyor bunları? Vah, vah! Dünya konferanslarına katılan yabancı bir doktor buraya gelip, nefsine hakim olmanın, vücut için en iyi şeyin olduğunu söylüyordu. Sperm çok güçlendiricidir. Gençlerden, çok ilişkide bulunanları, bir kemik kırdıkları zaman onları tanıyoruz, kemiklerinde ilik yoktur, su gibi olmuştur. Buraya gelen çocukları ben de tanıyorum. Gözleri işte böyle oluyor (bana gösterdi), hafızaları çok zayıflıyor, yaşlılardan da daha kötü oluyorlar. Görüyorsun ya, akli da bozuyor. Diyelim ki peynir gibidir, yoğurt gibi oluyor, sonra ekşi ayran gibi, sonra süt gibi ve daha da ısrar ederlerse, su gibi.

— Rahibim, bu bedensel arzu, bedenden zuhur eden açlık ve susuzluk gibi tabiî bir arzu mudur, yoksa bir tutku mudur? Arzunun kendisi mi kötü, (yemeğin kendisi değil de oburluk kötüdür, örneğinde olduğu gibi), yoksa onun aşırı kullanımı mı? Cennette Adem ile Havva'da bunlar var mıydı?

— Tutkudur! Eh, daha nedir? TUTKU ... İnsanın bedensel eğilim ve düşüncesinden kaynaklanıyor. Eğer birileri ruhanî bir kişi ise, onda böyle arzular yoktur. İktidarsızlığından değil, yapamaz değil, fakat, bulunduğu ruhanî durumundan dolayı arzu etmez.

Bütün insanlarda bedensel düşünce-eğilim vardır. Bu, ebeveyninden çocuklarına geçiyor. Görüyorsun, herhangi bir küçük çocuk, bedensel-şehvanî ebeveyninden dünyaya gelirse, daha çocuk olduğu halde, böyle arzulara sahiptir. Fakat, bu hiçbir şey değildir. Tedavi edilir. Isırgan otu gibi yumuşaktır, diken olması için daha sertleşmemiştir, ve iyi bir günah çıkarıcı papazla giderilir, ancak, basiret sahibi olup neyin ne olduğunu anlayabilmesi lâzımdır. Çünkü başlangıçta, bütün bitkilerde iki yaprakçık vardır.

Bütün insanlarda, birinde daha az, diğesinde daha çok, ama hepsinde bedensel düşünce-eğilim vardır. Diyelim ki öbürü, % 30 tinseldir, diğeri % 40 tinseldir, diğeri % 60 tinseldir, karşılaştığım ve tanıdığım en çok % 75 tinseldir. Sadece İoakim ve Anna tamamen tinsel insanlardı ve onlardan da dua sonucu olarak şu çok güzel ve asla ihtirası olmayan Meryem ana dünyaya geldi. Ben Sina'da olduğum zaman bunu yaşadım.

— Rahibim, sanrıda mı?

— ... (sustu).

— Yani, İoakim ile Anna, tamamen tinsel bir çalışma sonucu mu oldular, yoksa baştan böyle miydiler?

— Düşüncem diyor ki, bunlar baştan böyle idiler... Yemeksiz veya susuz bir insan ölür. Şehvanîler olmadan hiçbir şey ölmez. Sadece ruhen sıkıntı çeker, diğeri ihtiraslarından da sıkıntı çektiği gibi, kızgınlık, egoizm, boşuna böbürlenme ve dalkavukluk gibi. Düğünden sonra, sadece çocuk yaptığı için affedilir veya özen gösterir.

7. Evlenen çiftler, aynı günah çıkarıcı papaza sahip olmalı. Sonradan problemleri olmamaları için, daha önceden anlaşmaları gerekiyor. Görüyorsunuz ya, günah çıkarıcı papaz çok yardımcı oluyor. İkisinin de anormalliklerini görür, denk gelmeleri için onları «yontar». Birleştirilmesi gereken iki odun parçası gibi. Ben marangoz olduğum zaman, birbirlerine iyi yapışmaları için onları yontuyordum. Kendiliğinden oturmaları için. Sonra da bir çivicik koyuyor ve artık başka şeye

ihtiyaçları yoktu. Oysa, eğer bunlar denk değillerse, bu tahtalar birbirine iyi yapışmazlar. Onların, istenen yere gelmeleri için, çivilerle zorluyorsun. Basınçtan dolayı bir an gelip geri tepeceklerdirler.

Onun için de «marangoz», iki odun parçasını da elinde bulundurması lâzımdır. Birinde nasıl iş olduğunu görüp, diğerini de ona göre işlemesi için. Günah çıkararak papaz da böyle olmalıdır.

Günah çıkararak papaz çok yardımcı oluyor. Birçok çift, aşk ve sevgiyle evlendikleri halde, sonra ayrıldılar, çünkü onlar iyi bir günah çıkararak papazdan yardım almamışlardı. Oysa, bazı çiftler, anlayamadıkları halde, aynı günah çıkararak papaza sahip oldukları için, evliliklerini çok iyi sürdürdüler.

8. Kişi, evlilik içerisinde de kendisine hakim olmalıdır. Şehvette onu kontrolsüz bırakmamalıdır.

Ancak Allah haksızlık yapmıyor. Dikkate alınması gereken şey, insanın kendisine yaptığı işidir. İsa Mesih'in emirlerini tutabilmesi için, kişinin ettiği mücadele, yaptığı şahsî zahmeti, Allah'ı razı etmesi, Allah bunu göz önünde bulundurup değerlendiriyor, çekildiği noktaya bakmaz.

10. Kadın hamile olduğu vakit sakin olmalı, İncil'i okuması, ibadet yapması ve dua etmesi lâzımdır. Böylece çocuk da takdis edilir. Dikkat edesin, hamile kadını hiçbir sebepten ötürü üzmesin.

11. (Ailem çocuk beklerken)

— Bak, sakın herhangi bir sebepten dolayı onu üzmesin! Çok dikkat edesin! Ona söyle dua etsin ve ilâhi okusun. Bu, çocuğa çok yardımcı olacak! Sadece şimdi değil, daha sonra da.

12. Çocuğum dünyaya geldiğinde, doktorlardan, arkadaşlardan ve akrabalarından emzirme hakkında çeşitli fikirler işitiyorduk. Çoklarının fikri ve bize baskı da ediyorlardı, emzirmenin birkaç ay içerisinde durdurulmasını istiyorlardı. Rahip Paisios'un fikri değişik olup onu yüksek sesle de dile getiriyordu. Konuyla ilgili sorduğumda, bana dedi: «Hayır be mübarek, çocuğu emzirsin!! Anne sütü en iyisidir. Hem ilâhtır da».

Çocuk yapmak istiyorlar. Çünkü, çocuklarını nasıl bir dünyaya getireceklerini düşünüyorlar. Kimyasallardan kirlilik, nükleerlerden, stresle dolu hayat, vahşi cemiyet, savaşlar... İsa düşmanı zamanında da isek, düşünüyorum ben de, insanın evlenip çocuk yapması değer mi acaba.

— Hayır Thanasi, öyle değildir. Hıristiyanlar, kovuşturma döneminde evlenmezler miydi? Çocuk yapmazlar mıydı? Hem evleniyorlar hem de çocuk yapıyorlardı. Onlar ümitlerini İsa Mesih'e bağlamışlardı... İnsanlara değil.

Bu düşünce iman zayıflığıdır. Allah, bir anda her şeyi düzeltebilir. Bütün eğrilikleri düzetebilir. İnsanlar bazı plânlar yaparlar... Allah'ın da kendi plânları vardır.

Şeytan dünyayı mahvetmek için, kuyruğuyla kaç kere sardığını bir bilsen... Allah ona izin vermiyor. Onun plânlarını bozuyor. Şeytanın yapmak istediği bu kötülüğü, Allah değerlendiriyor ve ondan büyük iyi sonuç çıkarıyor. Sen merak etme!

— Bir ana babanın, çocuklarına karşı olan vazifesi nereye kadardır? Bir şeyler bırakmasını düşünüyor. Ne kadar bir şeyler? Bir, iki, üç ev mi yani?

— Tanıdığım bir fabrikatörün çok parası ve apartmanları vb. şeyleri vardı. Çocuklarını okuttu, üniversite bitirdiler, doktora da yaptılar ve onlara birer daire de bıraktı. Kalanlarını, işçilerine ve diğer ihtiyacı olanlara verdi.

24. Hayatımızı sadeleştirmek lâzımdır. lüks yorar. Bazı insanlar vardır ki, bunlar sürekli mobilyalarını değiştirmek isterler. Sonra da daha çok para kazanmak için koşuşturuyorlar, böylece de stres yapıyorlar.

25. — Rahibim, bir tanıdığımın çocuğu sürekli olarak yaramazlık yapıyor, bağılıyor, vuruyor. Suç nerede? Ne yapsın?

— Bak şimdi, çocukların suçu yoktur. Bugün onları apartman dairelerine kapatıyorlar, koşmaları ve oynamaları için yer yoktur. Çocuklar zorlanıyorlar. Hareket kabiliyetleri yok ve enerjilerini boşaltamıyorlar. Deliriyorlar, sonra da kafalarını duvara vuruyorlar. Çocukların tabii bir şekilde büyümeleri için, oynayabilecekleri bir yere ihtiyaçları vardır.

— Yani Rahibim, apartman dairelerindeki çocuklar psikolojik problem mi ediniyorlar?

— Eh, eğer zorlanıyorsa, baskı altındadır. Oynayabilecekleri bir yerin olması çok daha iyidir. Tabii olan budur.

Görüyorsun ya, bir eve gidip orada çocuk da varsa ve her şey de muntazam bir durumda ise o iyi değildir. O, askerî disiplin demek ve çocukların ruhlarının içinde korku vardır. Daha iyi olan, bir anne çocukların yetiştirilmesi ile ilgilenip onlarla konuşmalı, azizler hakkında, İsa Mesih hakkında bir şeyler okumasıdır. Cansız varlıkların yerli yerine konulmasıyla uğraşmasın.

26. Bugün insanı sersemletiyorlar. O zavallı çocukları bir oradan bir buradan çeşitli teorilerle vuruyorlar, sonra da onları bir korku ve stres alıyor ve sonra da uyuşturucu ve eğlenceye dalıyorlar. Ancak, bu sosyetik eğlence, stres getiriyor.

Görüyorsunuz ya, kişi bu hayatta, bir dereceye kadar cehennemi veya cenneti tadıyor, kilisenin ve Allah'ın istediği şekilde yaşıyorsa.

Çocukları bağlamamız gerek, ancak yumuşak olarak. İşte ben domateslerimi kurdelelerle bağladım. Onları telle bağlasaydım, ne olacaktı? Onlar yaralanmayacaklar mıydı?

Bugün birçok hıristiyan aileler de suçludurlar. «Ben tamam, çocuklarımı sıktım. Diğer insanların çocukları gibi değil, şimdi de rahatla uyuyorum». Onları sıkmiş olması değil, patavatsızlıktan dolayı fazla bile olsa, ancak niçin yaptı. Eğer günah korkusundan, Allah korkusundan ve onları cehennemden kurtarması için yaptıysa, işte o vakit Allah ona yardım eder ve çocuk herhangi bir zarara uğramaz. Eğer egoizmden dolayı yapıyorsa? Ancak, (Benim çocuğum bunu yapmaz!), zihniyetiyle yaptıysa... Eh, işte o zaman, anne babanın düzelmesine Allah yardım etmez...

35. — Rahibim, inşa edeceğim yeni evde, alt katta, iki daire yaptırmayı düşünüyorum, biri anne babam için, diğeri de kayın valide ve kayın pederim için. Böylesi iyi mi?

— Evet, böyle çok iyi. Bravo, iyi olmuş da düşünmüşsün. Bir kişinin anne babasını bakması Allah'tan büyük nimettir.

Eğer paran yetmiyorsa, bir Patrikhane bildirisini çıkartıp Aynaroz'u dolaşacağım ve sonra sana getireceğim. (Paralarımın yetmeyeceğine dair düşüncem vardı, ben bir şey dememiştim, o bunu kendisi anladı).

36. Anne babanın elini saygıdan dolayı öpesin.

37. Rahibim, çocuklar yaramazlık yaptıklarında, onları dövmek gerekiyor mu?

— Onları dövmek mi? Az mı çok mu? (Gülüyor). Bakınız buraya, korku frenidir ve çocuğu, anlamadığı zaman, birçok şeyden koruyor.

Diyelim ki çocuk, sandalyenin üzerine yükselerek çıkıyor. Tehlikeyi hissetmiyor. Annesinden bir tokat yiyecek olursa, sonra yine binmek isteyecek, önce sağa sola bakacak, bakacak bakalım, «Beni görüyorlar mı?», ve onu kimse görmüyorsa, yediği tokadı hatırlayacak ve kendine gelecektir. Hadi yeniden başka bir tokat yemeyeyim diyerek korku ona fren olacak ve küçük çocukları birçok şeyden koruyor.

Fakat, çocuklar anlamaya başladıklarında, oturup iyilik ve sabırla onlara, anlayabildikleri şeyleri anlatmaya çalışmalıyız.

38. Bazen, anne babalar, çocuklarına karşı olan aşırı sevgilerinden dolayı, çocuklarına kötülük yapıyorlar. Görüyorsun ya, sevgi «rayından çıkınca», işte o vakit çocuğa zarar veriyor. Onu aşırı «sevgiyle» boğuyor. İşte o «hasta» bir şeydir.

Bereket ki, bazı çocukların içinde kahramanlık var da, kurtuluyorlar. Ancak bazıları mahvoluyorlar. Görüyorsun ya, sevgi de bir fren istiyor, bir ölçü. Düşüncem diyor ki, benden iyi baba olmazdı, çünkü ben kendime hakim olamayacaktım.

39. Ana babalar, evlerde nasıl kitap bulduklarına dikkat etsinler. Çünkü o kitaplar, çocukların ellerine geçer ve onlar da zarara uğrarlar. Evde sadece hıristiyan kitapları buldurasın.

40. İyi olan, günah çıkarıcı papazın, ailede aynı olmasıdır. Koca, eşi, çocuğu, bu çok yardımcı oluyor.

41. Küçük çocuklar, azizlerin hayatlarını okuduklarında, bundan çok faydalanıyorlar. Çünkü onlar sadedirler, içlerinde çok iman vardır. Böylece de iyi huylar edinirler. Bir kişi küçük yaştan itibaren manevî hayata başlarsa, daha ilkokuldan, bu insan en neşeli hayatını yaşıyor. Çünkü küçüklüğünde onun kaygısızlığı da vardır. İyi huylar edinir ve böyle de devam eder. Ben, ilkokulun beşinci ve altıncı sınıflarında olduğumda, hayatımın en iyi yıllarını geçirdim, uçuyordum. Sonra, biraz büyüdüğünde, iyi düşünceler araya giriyorlar, ne olacağım, ne okuyacağım vb.

1940 yılına kadar, İtalya ile savaş başlayana kadar ki ben o zaman 16 yaşındaydım, en iyi yıllarımı geçirdim. Sonra savaş işleri karıştırdı. Zorluklarımız vardı.

Duymuşuzdur, öyle olup olmadığını bilmiyoruz ya, papaz Porfirios demiş ki, homeopati ilaçlarındaki birinci doz diye verilen ilâcın üretimi Yunanistan'da değil de Hollanda'dan ithal ediyorlar ve ona özel ayinle «okuduklarını» söylemiş. Yani büyücülük.

— Bak şimdi, akupunktur hakkında iki görüş vardır. Bunlardan biri safi olarak SATANİKTİR. Diğeri ne yapıyor? Parmağım ağrıyor. O, sinirlerin nereden geçtiğini biliyor, iğneyi koyuyor, sinirleri tahrip ediyor ve böylece, ağrı da kesiliyor. Evet ama orasını iyileştirdi mi? Sebebini

düzeltilti mi? Sonra da, diğeri kolumun da ağrıdığını söyleyeceğiz, onun da sinirini öldürecek, sonra diğeri ve diğeri, sonunda ne olacak?

Homeopati dolaşıktır. Bu hikâyeye çok kişi karışmıştır ve çok şeyi de karıştırmışlardır. Diyorlar ki sana, sen şimdi önce bir ilâç alacaksın ve daha kötü olacaksın, fakat sonra iyileşeceksin. Diyelim ki senin yanağın ağrıyor. Diğeri sana kuvvetli bir tokat patlatır, daha çok ağrı yapar, öyle ki, önceki ağrı sana hafif gelir ve böylece de ona rahatlıkla sabredersin.

Sonra, bazıları da vardır ki, onlar sadece akıllarında hastadırlar. Doktora gidiyor. Git, hiçbir şeyin yok. Yine gidiyor. Git, sende hiçbir şey yok. Homeopatiye gidiyor, bu, onun bir şeyi olmadığını biliyor, ama ona söylemiyor. Orada ona düşüncesi-aklı için bir çeşit toz veriyor, ta ki rahatsızlığı geçsin diye. İyileştirdim diyor.

— Eh, Rahibim, bu da güzel bir şey. Onun düşüncesini-aklını düzeltti.

— Bre evlâdım, bu sahtekârlıktır, hiledir. Onun egoizmini de kabartıyor. Sonra da düşünecek: «Gördün mü? İyi diyordum ben, doktorlar bilmiyorlar».

Sonra bazıları da vardır ki, onlar başka yerlerde iş bulamadıkları için, homeopatiye giderler ve orada kendilerine bir iş bulurlar.

İş, karışıktır. Çeşitli kişiler bu işe karışıyor ve insan onlara güvenemiyor.

Sonra da diğeri her şeyi dışlıyorlar. Bu doğru değildir. Eğer birinde 40 C° ateşi varsa, sen ne yapacaksın? Tıbbın ilâcı işini yapıyor ve ateşi düşürüyor.

Hipokrat benim dikkatimi çekiyor, bu kadar şeyleri, bu kadar müşahedeleri, bu kadar terapileri nerede buldu. Bu rasgele bir şey değildir. O, ilâhî aydınlanmadandır. Diğeri, küften penisilin ilâcını yaptı. Manastırdaki bir yaşlı rahip, şunu müşahede etmişti ve bana küflenmiş ekmek yememi istedi. Yardımcı oluyordu. Fakat ne kadar ekmek yiyebilirsin? Oysa ki bir başkası, küften ilâç yaptı ve şu kadar insan kurtardı. Bu, yabana atılacak bir şey değildir.

«Nane, astıma çok yardımcı oluyor». «Bilmiyorum», diyor bana. «Bre, sen doktorsun ve bilmiyorum mu diyorsun?», dedim ona. Görüyorsun ya, onların da fikri iyi değil. Şifalı bitkileri bir kenara itmek istiyorlar. Sadece ilâçların olmasını istiyorlar. Burada, yemeklere şu kadar ve bu kadar koyuyorlar da, ilâçlarda mı koymaya tereddüt edecekler?

Eğer karşımdaki bir botanikçi olsaydı, kendisini kabullenecektim. Görüyorsun, şimdi almanlar naneyi poşetçiklere doldurdular ve onu satıyorlar.

Bir sürü de sahtekârlar var. Birileri, bütün hastalıkları gözden anladığını iddia ediyor, iyi, bazı olayların ilgisi var, fakat, kalbi gözden

nasıl anlayacak? Bir başkası da, bütün hastalıkları kulaktan tedavi ettiğini söylüyor. Birtakım iğneleri oraya koyuyor... Saçmalıklar... İşte bunlar sahtekârlardır. İşi ayırt etmek gerek.

- Rahibim, yani çocuğa homeopati yapmayalım mı?
- Hayır, kendisine güvenilecek bir şey değildir.

Hastanede, kanser hastası olan babası için, Rahip Paisios'a, bir çocuk yalvarmaya geldi. Neredeyse ağlayacaktı. Rahip Paisios ona ruhen destek verdi.

– Öyle yapma. Her şey kaybolmuş değildir. Ne oldu? Allah için hiçbir şey zor değildir. Ancak, kendisi de yardım istemesi lâzımdır. Frekansı yakalaması için, düğmeyi biraz çevirmesi gerekecek. Ona söyle, günah çıkarsın ve komünyon alsın.

48. Bir zamanlar, bana felçli olan bir kız çocuğunu getirdiler. Ona yıldırım düşmüş olup onun bütün sinir hücrelerini yakmıştı. Yürüyemiyor, konuşamıyor ve kendi ihtiyacını göremiyordu.

Ona çok acıdım. İsa Mesih için, hücrelerini yeniden yapması zor mu gelir? Şimdi koskocaman kız oldu.

49. – Rahibim, bunun tansiyonu vardır. Herhangi bir ilâç biliyor musunuz?

– Tansiyon mu? Gel sana tazyik yapayım! (Yunanca'da, tansiyon kelimesinin bir başka anlamı da "tazyik"tir). (Kendisine şaka yaparak onun kafasına tazyik yapıyor. Adam neşeli bir halde oturuyor ve Rahip Paisios'un ellerini başında kabul ediyor).

Tansiyon strestendir be mübarek, ve Rahip ciddî bir şekilde devam ediyor. Sen kolay konuları çözesin. Zor olanları İsa Mesih'e bırak. Hepsini çözmeye sen uğraşma. Sonra da sen burada Talea'ya (Aynaroz'daki Karies'te bir bakkal dükkâncısı) gidesin, ondan iyi ilgisizlik alasin... O sana veresiye de verecektir!! (Gülüyor).

93. Bana gönderdikleri mektuplarda, ya kanser, ya psikolojik problemler veya da dağılmış olan ailelerdir. Bunlar üçü.

94. Gün gelecek, beni hatırlayacaksın, bu inanmayanlar dahi veya az inananlar, fikir değiştirecekler, dinin insana ve topluma faydalı olduğunu kabul edeceklerdir.

95. Bir defasında, Rahip Paisios'u bir grup arkadaş ziyaret etmişti. Rahip, onlardan bir tanesine sordu:

– Sen nerede çalışıyorsun?

– Hava kuvvetlerinde teknisyenim.

– Filancayı tanıyor musun?

– Hayır Rahibim, biz orada çok kalabalığız.

– Onunla tanışasın. Bu zor zamanlarda, kendi aranızda tanışmanız iyilik getirir, yardımcı olur. Örneğin, bir durum hasıl olur, sen de başkasına söylemekten korkarsın, oysa o sana yardımda bulunmak ister ama sen bunu bilmezsin.

Bugün insanlar aynı apartmanda yaşıyorlar, fakat aralarında birbirlerini tanımıyorlar.

Eskiden birileri bir yere gitmek isterdi ve bunu söylüyordu, veya diğeri öküz arabasıyla olur ve soruyordu. Nereye gidiyorsun? Nereden geliyorsun? Onlarda, yardım etmeleri için iyi ilgi vardı. Bin yukarı veya eğer bekleyebilirsen iki saat sonra hayvanlarla geçeceğim veya yarın kaçalım, gel evde kal uyu. Böyle tanışıyorlardı.

– Rahibim, ibadet yapıyoruz ve aklımız da buradan oraya koşuyor, neden?

– Çünkü, o ibadet acısızdır da ondan. Kalbimizle ibadet yapabilmemiz için, acı çekmemiz gerekir. Nasıl ki, elimizde veya herhangi bir başka yerimizde vurduğumuz zaman, aklımız ağrı çektiğimiz yere toplanıyorsa, böylece de, aklımızın da kalbimizde toplanabilmesi için, yüreğimizin de acı çekmesi lâzımdır.

– Bir problemimiz veya bir acımız olmadığı zaman, bu durumda kendimizi nasıl tutabiliriz?

– Başkasının acısını bizim acımız yapmamız gerek! Başkası için ibadet yapabilmemiz için, onu sevmemiz ve onun için acı çekmemiz lâzımdır. Yavaş-yavaş kendimizin dışına çakalım, sevmeye başlayalım, başkaları için acı çekelim, önce kendi ailemizi sevelim ve sonra da Adem'in, Allah'ın büyük ailesini.

127. Bir insan ne kadar çok acı çekiyorsa, o kadar daha çok ilâhî teselli buluyor. Çünkü başka türlü, o acıya dayanamaz. Bilhassa da başkaları için acı çektiğinde, Allah onu teselli ediyor.

128. Biz hıristiyanlar için ağrı olmaması gerek, ne de acı. Biz eğer acımızı İsa Mesih'e değdirirsek, işte o vakit o, şurup oluyor.

129. – Haksızlığa karşı nasıl göğüs germemiz lâzım?

– Herkes, manevi durumuna göre göğüs germektedir.

— Başkasının bana haksızlık etmesi için, ben nereye kadar geri yapmam lâzım? Biliyorum ki benden belli bir şeyi almak istiyor.

— İyi, İncil okumuyor musun? Seni angarya olarak bir mil götürmek isteyen kişi için sen iki mil git, demiyor mu? Sana yalvaracak olan kişi için demiyor, seni angarya olarak götürmek isteyen kişi için diyor. Senin paltonu alana, sen gömleğini de vereceksin demiyor mu? Kendi İncil'imizi yapmaya kalkmayalım.

— Eğer birileri benim bir şeyimi çalmak istiyorsa?

— Normalde, başkasının ihtiyaç olduğu şeyleri anlamadığı için, suçluluk duygusuna da kapılması gerek, ona gerekli olanı versin diye. Daha önce bunu düşünmüş olması lâzım, o daha hırsızlık olayına varmadan. Biz bütün insanlar bedenen kardeşiz. Biz hıristiyanlar da hem bedene hem de manen kardeşiz. Kardeşime haksızlık yapmak iyi bir şey midir? Bende 3-4 tane daire ve bir de yazlık ev olacak, başkasında ise hiçbir şey mi olmasın? Bu adil bir şey midir? Doğru mudur? Ona benim vermem gerekmez miydi? Eğer şeyler İncil'e göre bölünmezlerse, sonra bıçakla bölünecekler, sonra güzel Allah tabî ki yine İncil'i getirecek.

130. — Eğer diğeri sahtekâr, tembel ve iyi insan değil ise, benim ona sadaka mı vermem gerekir?

— Ne yani, Allah'ın bize verdiği bütün bu armağanları ve sadakaları hak mı ediyoruz? Veya da Allah'ın katında biz iyi miyiz ki? Ancak, bütün bunlara rağmen, Allah bize veriyor. Birine yardım etmemiz için, o kişinin bizim hoşumuza mı gitmesi lâzım? Mezmur ne diyor? «Bizi kusurlarımıza göre yaratmadı, ne de bizim günahlarımızı iade etti».

131. Cimri insanlar «kumbaradırlar». Başkaları bulsun diye onlar biriktiriyorlar. Böylece de, aptallıkları yüzünden, sadaka maaşından kaybediyorlar, ki onlar zavallı birine yardım etmiş olabilirlerdi.

133. Rahip Paisios, Apostolis ve Stavros, daha önce müslüman olan yeni vaftiz olmuş iki kişi ve ben, Stavros'un tanıdığı ve hasta olan bir bayanı görmek için bir müslüman köyüne arabamla gittik.

Rahip Paisios'a söylediği ilk söz, «Bende cin var» idi.

Oda içerisinde Rahip, o bayan ve Apostolis idi. Ben kapının dışında çocuklarla oynuyordum. Diğerleri, Rahip Paisios'u görmeğe gelecek olanları aramaya gitmişlerdi.

Biraz sonra, (takriben 20 dakika), bayan, kahveleri getirmek için dışarı çıktı. Görünürde çok değişikti. Diğerleri de geldiler, bir fırsatını bulduğunda Apostolis bana sordu, bir şey anlayıp anlamadığımı, bir kokuyu hissedip etmediğimi.

– Hayır dedim, ne oldu?

– Rahip ona stavros çıkarttığı esnada, kadın, ağzından pis bir koku çıkarmağa başladı. Rahip geri yapıp dedi: «Apostolis, görüyor musun, görüyor musun?». Ben, çekilmez bir koku hissediyordum. Ansızın kadın demeğe başladı: «Hayır, kaçma». O vakit Rahip dedi: «Onu kovmasını söyle». Ben de kendisine türkçe tercüme ettim: «Kov onu güzelim, kov onu». Kadın da demeğe başladı: «Kaç şeytan, kaç». Bunu takriben 6-7 kere dedi. Sonra sakinleşti ve dedi: «Şimdi iyiyim, sıkıntım kaçtı, ruhumu kaplayan yük kaçtı».

Minnetle Rahip Paisios'un elini öptü. Kaçacağımız vakit kendisine iyi yolculuklar diledi.

– Korkma. İsa Mesih ile Meryem ana sana yardımcı olacaklar. Rahip kendisine dedi: «Başka defasında, kahveleri sen yapacaksın».

Artık Rahip sevindi. «Bütün yolculuğunda, ilk defa olarak, Allah'ın eseri sessizce meydana geldi».

Başka bir defasında, fırsatını bulduğum vakit, nasıl oldu da kadının içine cinler girdi diye Apostolis'e sordum.

– O, fanatik bir müslümandı, dedi bana. Gidip tekkeyi temizliyordu. Türk manastırı diyebiliriz tekkeye. Hani ki orada dervişler toplanıyorlarmış. Bir defasında, tekkede yalnız olduğu bir anda, kendisine şeytan görünmüş, para bulması için de orada burada kazmayı söylemiş ona.

– Onu uykusunda mı gördü, yoksa uyanık iken sanrıda mı yani?

– Hayır, uyanık olduğu bir anda. Şimdi bizim konuştuğumuz gibi o da konuşuyordu kendisiyle. Döşemenin her tarafını kazdı, ama hiçbir şey bulamadı.

– Kendisine diyor ki, para bulmak istersen, bana çocuğunu vermen gerek.

– Hayır, çocuğumu sana vermem, diye cevap veriyor.

– Eh, o zaman, bulamayacaksın.

– Bulmayayım, ben sana çocuğumu vermem.

– Ben sana kötülük yapacağım, diyor kendisine.

Gerçekten de, daha sonra çocuğu hastalandı. O, çocuğu genetik organlarından tutup sıkı ve orada bir yara meydana geldi. Sonrada onu hastaneye götürdüler. Orada da yine o, insan şeklinde kendisine göründü ve gene çocuğunu ona teslim etmesi için istekte bulundu. Kadın reddediyordu.

Sonra kadının memesini sıkı ve kadın bir ağırlık hissetti. Kalbinde bir sıkıntı. Öyle ki, vücudunun her tarafına yayıldı.

O zamandan sonra hiçbir şey yapamıyordu. Dışarı çıkmaktan kaçınıyordu, çünkü o, insanlarla kavga ediyordu.

Bir seneden beri evinde kapalı duruyor ve Stavros'un söylediği gibi Rahip Paisios'u bekliyordu.

134. Ovadaki müslüman köyleri dolaşırken...

— Rahibim, hayret ediyorum, şu kadar senedir, ve bu Müslümanları asimile edip Hıristiyanlaştıramadık, ki devlet de bizim yanımızda...

— Onlar hıristiyan mı, yoksa yavan mıdır? Üzüntülü bir şekilde bana cevap verdi. İlk hıristiyanlar değiştiler, bütün eski insanları «yoğurdular». Biz, bugünküler... yavanız, rengimiz solmuştur.

135. Rahip Paisios dedi:

— Bir gün hepimiz öleceğiz. Mühim olan, «iyi» bir ölümümüzün olmasıdır. Faydalı olalım. Çile çekelim, Allah'tan da bir maaşımız olsun.

10 Ekim 1990

(Papaz İsaak'a gece

ayını)

136. — Rahibim, bazı insanlar var ki, İsa Mesih hakkında çok şeyler duydukları halde, bir türlü değişmiyorlar. Bunlarla ne oluyor?

— Bunlar diğer tarafa çok fazla dönüktürler, iyi tarafa dönmeleri için çok dua lâzımdır.

Eğer bir insan iyi ve merhametli ise sen ondan korkma. Örneğin, eğer alkol alıyor ve kumar oynuyorsa, başka tutkuları da var ve imanı zayıfsa, ancak bir fakiri gördüğünde, üzülüyor, alt üst oluyor ve yardım etmek isterse, sen bundan korkma, İsa Mesih ona yardım edecek. Fakat, bir kişi eğer sert ise, bir sürü malı olduğu halde yine de ısrar eder de sertleşiyorsa, o kişi iyi gitmiyor demektir!

İşte, Avusturya'da çok zengin olan bir bayan vardı. Bütün mallarını fakirlere harcadı. Şuna ver, buna ver, sonunda hiçbir şeysiz kaldı. Onun bazı tanıdıkları o bayanı aristokrat bir huzurevine yerleştirdiler. Oraya tanıdığım biri gider ve ona İsa Mesih hakkında konuşuyordu. O inanmıyordu. «Rica ederim, muhabbeti değiştirelim», diyordu. Sonunda, bir defasında, o bayana, İsa Mesih'in ta kendisi önünde göründü. Sanrıda değil, açıkta. Sonra o bayan, ağlama ve tövbe.

— Bir tanıdığımı, “hani sen bana söylüyordun ve ben de inanmazdım” diyordu.

— Bana gelip, onun için dua etmemi istediğinde, ben ona, “hayır, dua etmem, çünkü o, Allah'ın yardımını hak etmiyor” diyordum kendisine.

— Oralara kadar gelmeyi kabul ediyor, İsa Mesih'in ta kendisi.

137. — Eh, hastalıklara ve zorluklara karşı sabretmeliyiz, bir kıdem tazminatı alalım, azaltılmış bir emekli maaşı almak için. Çünkü meydana gelenlerden hiçbir şeyin meydana gelmesine Allah izin vermez, eğer bundan manevî bir kazanç elde edilmiyorsa.

Bir insan, ne kadar daha çok maneviyatla ilgilenen bir kişi ise, bu dünyada o kadar daha az hakka sahiptir. Belki de bir kişinin hiç hakkı da olmayabilir.

Bizim haklarımız yukarıdadır. Başı ile de gökyüzünü gösterdi. İsa Mesih o haklarımızı muhafaza ediyor.

10 Eylül 1992

149. Sık sık komünyon alan birileri ona soruyordu, Kudas Ayini hakkında.

— İçine şeytan girmiş olarak dünyaya gelen küçük bir çocuğa, içinden şeytanın kaçması için, kilise papazlarının da dediklerine göre, kudas ayini ve dua ile cinleri çıkarma yapılır. Şeytan da kaçır, çünkü çocuğun suçu olmamıştır, üzerinde haklar yoktur. Birçok çocuğun, sıkça yapılan kudas ayini sayesinde, lösemi ve başka hastalıklardan iyileştiklerini görmüşümdür. Burada kişi, insan kanı alıyor ve kuvvetleniyor, hele bir de ilâhi kan aldığında...

Ancak büyükler için böyle değildir. Alacağı komünyona bağlı, bunun için ne kadar çaba harcadığına bağlı. Çok sık komünyon alan bir kişinin aziz olacağı anlamına da gelmez. Eğer öyle olsaydı, kutsal kadehi tam olarak boşaltan bütün papazlar aziz olurlardı. Bir kişi, affı üzerinde ne kadar tutabiliyor? Onu hemen kaybediyor olmayalım? Ön hazırlık rol oynuyor.

150. — Rahibim, bugün İsa Mesih'i tanımayan o kadar çok insan var ki, milyarlarca insanlar, ve İsa Mesih'i tanıyanlar o kadar azdırlar ki, ne olacak?

— Öyle şeyler olacaktır ki, milletler sarsılacaklar. Kıyamet değil, ilâhî müdahale olacak. Kendilerine İsa Mesih hakkında konuşması için, insanlar birilerini arayacaklardır. Seni elinden tutup çekeceklerdir. Gel buraya, bana İsa Mesih hakkında bir şeyler söyle.

151. — Evet Rahibim, oturup İsa Düşmanı ve barkotla uğraşıyorlar da İsa Mesih ile uğraşmıyorlar.

— Hayır, bununla korkalım ve kaygılanalım, ancak bilgi sahibi de olalım. Sakın ha, anlamadan, mühürlenmiş bir durumda bulunmayalım, sonra da hiçbir şey olamaz.

152. Kişi en büyük sevinci fedakârlıktan alır. Diğerinin işlediğini görüyorsun. «Otur da biraz dinlen», diyor ve o, işe girişiyor ve zahmete giriyor. Bu, insanca dinleniyor, fakat diğeri ilâhî dinlenmeyi tadıyor.

Yemek için bir şeyin var, fakat onu yemiyorsun. Diyelim ki bir muz, onu sen yemiyorsun da başkasına veriyorsun. Bu kişi seviniyor, tabî bu meyveyi yiyor, diğeri ise Allah'tan, daha üstün bir teselli ile teselli buluyor.

İnsan en büyük sevinci fedakârlıktan alabilir.

153. — Rahibim, iki ay önce Patra'da şiddetli deprem oldu, öyle ki, kiliseler de çatladılar.

— Yani sizi şiddetli bir şekilde salladı! Ancak, sizi uyandırdı mı?

— Uyandırdı, uyandırdı Rahibim!

— Fakat gene uyuyacaksınız.

— Evet, evet Rahibim.

— İnsan, Allah'ın merhametini burada da görüyor. Düğmeyi beş kalaya kadar çeviriyor, daha çok çevirmiyor, düğmeyi on ikiye kadar çevirebilirdi ve işte o vakit ayakta hiçbir şey kalmayacaktı. Düğmeyi, fayda getirecek yere kadar çeviriyor.

Allah üç dakika içerisinde bütün insanları tövbe edecek duruma getirebilirdi. Diyelim ki düğmeyi çevirip bütün dünyada aynı anda deprem yapsaydı. Hemen herkes bağıracaktı: «Tövbe, tövbe», dualar ve adaklar yapacaklar. Bir hafta sonra ancak... Yine gece eğlence merkezlerine koşacaklardı.

154. Rahibim, bize haksızlık yapıldığında, ne olacak?

— Sana haksızlık yapan senin velinimetindir. Ona armağanlar göndererek onu bir velinimetin gibi sevmen gerek. Bırak hani çok defa bize haksızlık yapıldığını sanıyoruz. Sana iyilik eden bir insana, öbür dünyada da ve de bu dünyada da sen ona mecbursun. Oysa sana haksızlık eden bir kişi, sana hayır yapıyor. O, senin ilâhî sandığına para yatırıyor. Ahrette, önünde bunu bulacaksın.

— Sürekli bize haksızlık yapıyorsa?

— Eh, o vakit, ahrette önünde bulacağın, sürekli senin hesabına para yatırıyor. Buna çok armağan göndermen lâzımdır.

155. Bir defasında, 15 yaşlarında olduğum vakit, akraba olan bir köylüm geldi ve bana dedi:

— Bu, İsa Mesih ile Meryem ana masallarını, küçüklüğünüzde sakın oturasınız diye size söylüyorduk. Şimdi büyüdün ya, bunlara inanmaman gerek. Görüyorsun ya, o bir komünist idi.

... Ayaklarımın altındaki toprağın gittiğini hissettim. Sarsıldım. Kiliseye koştum. İsa Mesih'e ağlayarak yalvarmaya başladım. Dedim ki kendisine: «Eğer sen varsan, şimdi bana görünmeni istiyorum!». Hiçbir şey. Yine ağlamalar, yine yalvarmalar. Hiçbir şey... Bitkin düştüm!

Gözüm, çarmıha gerilmişin üzerine düştü. Onu görür görmez, düşündüm: «İsa Mesih benim için çarmıha gerildi, ha, öyleyse ben de O'nun için öleceğim».

O vakit, kilisenin tavanı kayboldu, gök açıldı ve bakıyordum, bakıyordum! Böylece de sağlamına inanca bağlandım.

— Rahibim, İsa Mesih'i gördünüz mü?

— E!

— Bak buraya... Allah bir duayı işitmesi ve bir kişiyi iyi yapması için, öyle bir niyetle dua etmemiz gerekir ki: «Allah'ım, onu iyileştir ve onun hastalığını bana ver». Veya da birileri felçli ise: «Allah'ım, ayaklarımdaki kuvvetimin yarısını al ve ona ver», diyebilmemiz gerek. Anladın mı? Dua, zahmetle, fedakârlıkla olmalıdır. Güzel Allah, bizim, o hastalığı yüklenme zayıflığımızı görünce, hem onu iyileştirir, hem de bize hastalık vermez. Ancak, bir duanın Allah tarafından işitilebilmesi için, böyle bir niyetle yapılması lâzımdır. Bazen de, kaldırabileceğimiz bir hastalığı gerçekten de Allah verebilir.

157. Üç kişi gelip ondan bir şeyler söylemesini istediler. Onların işlerini öğrenmek istedi. O.T.E. (Yunanistan Telefon Teşkilâtı) teknisyenleri idiler. Hemen, işlerinden bir örnek verdi.

— Bana söyler misiniz? Eğer kablolar paslanmış bir durumda iseler, bunlar iş yaparlar mı?

— Hayır, kısa devre yaparlar ve çok parazit de yapıyorlar.

— İnsan da böyle, eğer temiz tutulmazsa, parazit doluyor. (Günahtan temiz, günah parazit getiriyor).

Günümüzde, azizliği olan sade insanlarımız da vardır.

Bu adam ne yaptı, dinle de bak. Bu insan küçüklüğünden beri öksüz kaldı. Ebeveyn tanımadı. Yetimhanede büyüdü. Büyüdüğünde, Thessaloniki limanında hamal olarak çalıştı.

Evlendi ve çok sevindi. Çünkü özlemine çektiği aileyi buldu. Kayın pederlerini anne babaları gibi görüyordu. Kayın pederinin yakınında bir ev tuttu ve onları çok seviyordu. Düşün bir kere, işten çıktığında, önce kayın pederlerine gider onları selâmlar, bir ihtiyaçları olup olmadığına bakar ve sonra da evine karısını görmeye giderdi.

Çok da dindardı. Şu duayı da okurdu: «İsa Mesih'im, beni affet!». Dua eder ve yük taşıyordu.

Onu üzen konu ise, kayın pederlerinin imanlarının olmaması idi. Kayın pederi kutsal şeylere küfür de ediyor ve bu durum da onu son derece üzüyordu. Tövbe etmeden önce onların ölmeleri için Allah'a dua ediyordu. Bu konu hakkında benim de dua etmem için ricada bulundu.

Günün birinde kayın pederi hastalandı ve onu AHEPA hastanesine götürdüler. Orada günlerce kalmıştı. Bir gün, işten çıktığında, evine hiç uğramadan, doğru hastaneye gitti. Kayın pederini arar, fakat onu odasında bulamaz... Arıyor ve soruyor... «Kim, ha o mu? O öldü. Aşağıda morgdadır, hani orada ölülerin muhafaza edildikleri yerde», diyorlar kendisine.

Onu sanki şimşek vurdu gibi geldi kendisine. «Neden Allah'ım onun canını aldın. O daha hazır değildi. O, tövbe etmeye yetişememişti daha. Neden Allah'ım neden?».

Büyük ve derin bir acıyla dua etmeye başladı. «Allah için onu geri getirmek nedir ki? Hiçbir şey», diye düşündü ve Allah'a yalvarmaya başladı.

Aşağı iniyor, morgu araştırıyor, orada onu donmuş ve ölü bir durumda buluyor. Onu kolundan tuttu ve ona diyor: «Hadi kalk, eve gidelim!». Ölü dirildi ve onu takip etti.

— Sahi mi Rahibim, bu oldu mu? Şaşkınlıkla kendisine sordum.

— Sahiden be, sahiden oldu.

— O insan hâlâ yaşıyor mu?

— Hayır, o şimdi ölmüştür. Birkaç sene daha yaşamıştı, tövbe etti, iyi insan oldu, kuzu gibi oldu ve sonra da İsa Mesih onu alıp cennetine koydu...

Hayretler içinde kalmıştım.

— Günümüzde böyle şeyler olur mu? Hayranlıkla sordum.

— Gördün mü? Hem de halktan biriydi. Ancak, çok sadeliği vardı. Bir de derin imanı vardı. İsa Mesih demiyor mu ki: «Bana inanani, ben ondan daha büyük yaparım». Bu bize niye garip gelsin? İsa Mesih ölü insan diriltmedi mi? Lazaros'u, dul kadının oğlunu, İairu'nun kızını? Havariler de ölüler diriltmediler mi? Azizlerin hayatlarında, bu kadar, şu kadar olaylar okumuyor muyuz?

Neden bize garip görünüyor?.

— Rahibim, Rusya'daki Kiev'in dinsel sırlarında, birçok şeylerin olduğunu okuyoruz. Diğeri ona, o ölüye: «Kalk buradan, git oraya», kalkıyor ve gidiyordu. Ona derdi: «Bugün ölme, yarın», ölmezdi! Ne oluyordu? Nasıl bir şeydi o?

— Çok şeylerdi onlar. Çok dürüstlük, büyük sadelik ve alçakgönüllülük. Diyor sana, Allah için onun canını yarın alması nedir ki? Madem ki her şeye gücü yeter, madem ki bugün yetişemiyorum. Büyük sadelik. İnancı batıran mantıkla olmuyorlardı. Havari Petros, dalgaların üzerinde sadeliğiyle koşuyordu, mantık girer girmez, batmaya başladı.

159. Ölümle günah ölüyor. Bunun için Allah insana dedi: «Öl». Başka türlü, günah ölümsüz olacaktı.

160. Cehenneme, Allah, sevgisinden dolayı izin verdi. Günahkâr olan, aynı insanlarla teselli bulsun diye oraya gidecek. Çünkü onları Allah cennetine de koysaydı, onlar yine zahmet çekeceklerdi.

İsa Mesih'i sevmeyen bir kişiyi, bitmek bilmeyen bir ayinde düşün! Bıkacaktı, canı sıkılacak ve tedirgin olacaktı. Veya da bir çingeneyi alıp, şahane bir kral sarayına onu koyasın. Her şey ona yabancı gelecek. Kullanmasını bilemeyecek. Hareket edemeyecek. Karışacak ve kendini iyi hissetmeyecek. Üzülecek ve saraydakilerle anlaşamayacak. Memnun kalmayacak ve galiba da sıkıntı çekecek.

180. İntihar edenler, hissettikleri büyük ruhî acıdan kaçınmak için yapıyorlar. Ancak, acımasızca onlara çile çektiren şeytanın ellerine düşmekle daha çok acı çekiyorlar. Görüyorsun ki, onların gururları vardır. Oturup düşünecekleri yerde, bir yerde suçum var mı diye, kendilerine bakıp nerede yanlış yaptıklarını inceleyecekleri yerde, gidip tövbe edecekleri yerde, taktik değiştirecekleri yerde, gidip günah çıkaracakları yerde, böylece de rahatlayıp acıdan kurtulacaklarına, onlar, gururları yüzünden, gururlarını kırmak istemezler, bütün eğrilikleri başkalarında görürler ve kendilerini yağ gibi üste çıkarırlar. İntihar büyük günahdır. Kendilerine verilen Allah'ın armağanı olan hayatı hiçe sayıyorlar.

Hani birine bir armağan verirsin, o da onu senin yüzüne geri atar gibidir. Bir gün, hayatına ekleyebilir misin? Onu nasıl olur da tahrip edersin.

43. Rahip Paisios bana dedi:

— Çocuk, daha küçük yaşta İsa Mesih ile dolarsa, ebeveyniyle kiliseye gider, komünyon alır, ilâhi söyler, ibadet eder, daha sonra da ailesinden uzaklaşıp kötü bir çevrede de bulunsa, onun için fark etmez. Keten tohumu yağı ile yağlanmış ağaca benzer, sonra yağmurdan etkilenmez, çünkü o, iyi yağlandığından, suları kabul etmez, onları dışarı atar.

111. Ruhlarla uğraşan biri geldi. Görüyorsunuz ki, annesi de onlarla dolaşıktı. Hindu diniyle alâkalı ve başka şeylerle de döndükten sonra, H.O.E.'ye gidip İsa Mesih'i tanımak istedi.

Orada her şey öğretiyorlar, saatlerce düşünceye dalma, birini de, diğerini de... Paçavra!

— Bre serseri dedim kendisine, git günah çıkart, hafifleyesin, ayılasın.

— Bizde garip şeyler oluyorlar, diyor. İsa Mesih de görünüyor!

— Şeytan hepsi ile alay ediyor ve sonra da tüm bunların arkasından diyorlar, bir devlet, bir din.

— Rahibim, aynı şeyleri Yehova şahitleri de söylüyorlar.

— Görüyorsunuz, tüm bunların arkasında Siyonistler vardır. İşlerin gevşemesini bekliyor, bir ilgisizlik olsun, sonra da onlar kendi inançlarını getirecekler. Bu ilgisizlik, dindar geçinenlere de geçiyor. Birileri Almanya'dan damadıyla geldi. Orada kızını evlendirdi. Kendisine dedim: «Damadın neye inanıyor?». Bir dakika deyip, orada geriye baktı ve kendisine sordu.

Düşününüz bir defa, damadının neye inandığını bilmiyordu. Kiminle kızını evlendirmişti. Böyle bir ilgisizlik! Vah-vah, şimdi öğrenmeye çalışıyordu!

— Protestant, dedi bana. Ona bir çıkıştım kendisine, orada, önünde. Bunlar başarısız ve dinleri de başarısızdır.

Bu ilgisizliği halka yutturmak istiyorlar. Bir taraftan onlara, Allah'ın olmadığını söylüyor, diğer taraftan da medyumlarla ve yoga ile uğraşmaya itiyorlar. Bir yandan, iyi ve kötüden öte, şeytan yoktur, diğer taraftan, ruhlarla ve başka tekniklerle şeytanı çağırıyorlar.

Böylelikle, işleri ilgisizlikle gevşetmeye ve Ortodoksluğu dağıtmaya çalışıyorlar. Bunların arkasında Siyonistler vardır. Bütün dünyada. Hindistan'da da aynı şeyleri yapıyorlar onlara. Bunların arkasında Siyonistler vardır. Bir din, bir devlet.

120. — Rahibim, nazar, göz değmesi tutuyor mu?

— Evet, nasıl! Eğer birinde çok kıskançlık ve kötülük varsa, o vakit kötülük yapabilir. İşte, babam bir el değirmeni yapmıştı. İgumenitsa'da olduğumuz vakit. Orada kalacağımızı sanmıştık. Birileri geldi: «Bre, dökme kalıplı gibi yapmışsın onu», bunu der demez, krak-krak, taş

yarılmaya başladı. Sonra utandı zavallı. Babam sonra onu iki çemberle bağladı.

Lânetler de tutuyorlar. Hele bilhassa o kişiye haksızlık yapılmış olup bir de acı varsa. Tüccarın biri, utanmadan bana anlatıyordu, Prespes taraflarına fasulye satın almaya gitmişti. Orada iki öksüz kız kardeş vardı. Bunlardan biri çok saf olduğu için onu aldattı ve yarı fiyatta fasulyeleri satın almış. Diğeri geldiğinde, tüccar fasulyeleri zaten yükletmiş olup oradan uzaklaşıyordu. Kendisine dedi: «Sen hiç Allah'tan korkmaz mısın. İki öksüzüz. Biz nasıl geçineceğiz? Yaylan buradan!».

Sonra yolda biraz gittikten sonra, araba kaza yaptı ve 200 000 drahmi (587 €) zarara uğradı. O vakit bu para çok paraydı.

«Hastalıklarda sana insan ne yapsın... Kesecek, diyecek, sersemlik getiren acı ilâçlar verecek... Oysa İsa Mesih... Bir okşamayla gelir ve hepsini iyileştirir... Hastalıklarda İsa Mesih'in yardımını isteyelim...».

SAĞLIK HAKKINDA

44. Eğer hastalıklardan ne kadar fayda sağladığımızı bir bilsek, iyileşmek istemeyeceğiz. Cennette daha iyi bir yer kapmak için, sabretmemizi isteyecektik. Papaz Stefanos'un bizim iyileşmemiz için dua etmesine rica etmeyecektik (gülmeler). Papaz Stefanos, bunu bana neden yaptın? Bana deseydin, «iyi, iyi», ve dua etmeseydin. Niçin papaz Stefanos?

191. Bazı anne babalar vardır ki, çocuğunun mongolizm hastalığı ile dünyaya geleceğini öğrenecek olurlarsa, gidip onu öldürürler. Kürtaj yaparlar. Dersin ki insan değil, canı yok. Dersin ki, cenneti kazanamaz. Ve bilirsin ki, ne güzeldirler o zavallılar. Tanıdığım bir tanesi de güzel ibadet yapıyor. Çok da tövbe ediyor. Ter su içinde kalıyor. Böyle bir dürüstlüğü var.

(Bir şey hatırladı ve gülümsedi).

Sonra, acıktığı vakit, karıncığını eliyle ovar ve Meryem ana ikonasına diyor:

— «Meryem anacık, şimdi gidiyor, yiyor, sonra gene geliyor».

33. İnsan, ebeveynini sevmesi ve saygı göstermesi lâzımdır. Bugün diyorlar: «Saygıya hayır», bu, kurulu düzendir. Çocukları ile ilgilenmeyen başka kişiler de var, onlar da onlara, ne kötü şey isterlerse, oylarını

almak ve çocukların sevinmesi için onlara, «EVET» diyorlar. Böylece de her şeyi yıkmışlardır.

50. Çok havuç yiyiniz. İyi gelir. Kanı temizliyor.

51. Bir zamanlar, idrar yolları iltihaplanmasına tutulmuştum. Bir sene içerisinde beş defa kuvvetli antibiyotik almıştım. Her defasında birer ay... Hiçbir şey olmuyordu. Onun tavsiyesini almaya gittim.

— Temiz ARPA alacaksın. Tanesi açılıncaya kadar onu kaynatacaksın. Sonra da sadece onun suyunu içeceksin.

— Ne kadar içeceğim?

— İstedığın kadar iç... Zarar vermez. Kuvvetlendiricidir de. Bütün sistemi temizliyor, böbrekleri ve sidik torbasını. Birer su bardağı iç, sabah, öğle ve akşam.

— Ne kadar bir zaman için Rahibim?

— Eh, bir ay için iç.

Büyük bir termos aldım, takriben bir litrelik, içini kaynak suyla dolduruyor ve içine de, tozlarını yıkadığım bir avuç arpa atıyordum. Bütün gece içinde bırakıyordum. Sabah onu süzer ve sonra da onun suyunu içiyordum.

On beş günde tamamen iyileşmişim ve bir daha tedaviye devam etmedim. Arpa, antibiyotiklerden çok daha güzel iş yapmıştı, hem de hiç yan etkisi olmaksızın.

Rahip Paisios'tan Vecizeler

1. ... Akıllı insan, ihtiraslarından arınmış olan insandır.

2. İhtiras ve kusurlarınızı kesmeye uğraşınız, ki onlardan kalbimiz doludur. Dünyanın bütün canavarları onun içindedir. Her gün, bunlardan kalbimizi temizlemeye uğraşalım.

3. ... Kalp, göz yaşı ve iç çekmekle temizlenir. Candan gelen bir iç çekme, iki kova göz yaşına eşittir...

4. ...Allah kalbimizi takip ediyor ve içindekilerini de kontrol ediyor. Sürekli olarak kendimizi kontrol etmeliyiz. Geçmişimiz için tövbe edip ve kusurlarımızdan korkmalıyız. Ancak, kurtuluş ümidimizi de kaybetmemeliyiz.

5. ...Cenneti kazanabilmek için bütün gücümüzle mücadele etmeliyiz. kapı çok dardır ve hepimiz kurtulacağız diye size söylenen sözlere inanmayın. Bu, mücadele etmememiz için şeytanın bir tuzağıdır...

6. Mücadelenizin en büyük kısmını ibadete ayırınız. Çünkü, Allah'la bağlantıda tutan budur ve bu bağlantının da sürekli olması lâzımdır.

7. ...İbadet, ruhun oksijenidir.

8. ...İncil'i okumak ve incelemenin ibadete büyük yararı vardır. Ruh ısıtır ve ibadet edeni manevî bir alana götürür.

9. ...İbadet zayıfladığı vakit, manevî kuraklık ve soğukluğu açığa vurur.

10. Uzun zaman mücadele edip de manevî ilerleme görmeyen kişide gurur ve egoizm vardır. Manevî ilerleme, alçakgönüllülüğün çok olduğu yerde vardır.

11. ...Manevî ilerlememiz bize bağlıdır. Kurtuluşumuz da aynı. Hiçbir başka insan bizi kurtaramaz.

12. Başkalarının kusurlarını eleştirirken, işte o vakit bizim ruhî görüşümüz temizlenmemiştir.

13. Hiçbir zaman birini kötölemememiz lâzımdır. Birinin günah çukuruna düştüğünü gördüğümüz vakit, ağlamamız ve Allah'ın onu affetmesi için yalvarmalıyız...

14. ...Egoizm bizi fethettiğinde, küçük konu büyük kavga...

15. ...Hepimizde, büyük küçük, çok egoizm var ve öneri ve eleştiri kabul etmeyiz. Her şeyi biliyoruz, hepimiz bilgeyiz.

16. Yakınındakine yardım eden kişi, Allah'tan yardım alır. İnsanı hasetlikten ve kötülükten ötürü suçlayan kişinin de savcısı Allah'tır.

17. Bugün başkası için kim ilgileniyor? Hiçbiri. Hepimiz kendimiz için, başkasına hiçbir şey yok. Bunun hesabını vereceğiz. Yakınıımızdakine karşı olan bu ilgisizliğimizi, bütünüyle sevgi olan Allah, bunu affetmeyecektir.

18. Kerim olan Allah, Őefkatli Baba'mız, nimetlerini, ihtiyacı olanlarla bÖlüşmek için bol bol veriyor, ancak biz onların hepsini tutuyoruz.